

Шпигунки з притулку "Артеміда". Колапс старого світу

Шпигунки повертаються! Іспит і перші страхи позаду. Окрилені артеміди готові знову боротися з несправедливістю, рятувати світ... а їм відводять роль няньок заможної пані й засилають аж на Мадагаскар. На острові ж — райський куточок, жодної тобі небезпеки! Хочеш — купайся, споглядай зебу, їж фрукти... Та враз місія, що скидалася на відпочинок, перетворюється на пекло, і відтоді кожна з чотирьох дівчат торує власний шлях — у НьюЙорку та Тбілісі, Гонконгу й Відні. А незабаром до Амелі надходять листи: таємничий К. обіцяє розповісти про справжню причину смерті її батьків. То невже притулок «Артеміда» далеко не благодійний прихисток для обдарованих сиріток, а гер Фрідріх не той добрий дідуган, яким здається? Амелі запитала б у нього особисто, та опікун безслідно зник. Чи ж не час артемідам знову зібратися разом?

Наталія Довгопол
Шпигунки з притулку
Артеміда

Коланс

Старого

Світу

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Наталя Довгопол

Шпигунки з притулку

Артеміда

Коланс
Старого
Світу

2021

ISBN 978-966-982-773-9 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Дизайнер обкладинки Михайло Присяжний

Д5

8 Довгопол Н.

Шпигунки з притулку Артеміда. Колапс старого світу : роман / Наталія Довгопол. — Х. :
Віват, 2021. — 384 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-356-4

Іспит і перші страхи позаду. Окрилені артеміди готові знову боротися з несправедливістю, рятувати світ... а їм відводять роль няньок заможної пані й засилають аж на Мадагаскар. На острові ж — райський куточок, жодної тобі небезпеки! Хочеш — купайся, споглядай зебу, їж фрукти... Та враз міся, що скидалася на відпочинок, перетворюється на пекло, і відтоді кожна з чотирьох дівчат торує власний шлях — у Нью-Йорку та Тбілісі, Гонконгу й Відні.

А незабаром до Амелі надходять листи: таємничий К. обіцяє розповісти про справжню причину смерті її батьків. То невже притулок «Артеміда» далеко не благодійний прихисток для обдарованих сиріток, а гер Фрідріх не той добрий дідуган, яким здається? Амелі запитала б у нього особисто, та опікун безслідно зник. Чи ж не час артемідам знову зібратися разом?

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-966-982-356-4

© Довгопол Н. О., 2021
© ТОВ «Видавництво “Віват”», 2021

У попередній книзі ми залишили наших героїнь у Києві, сповненими надій і сподівань, готовими до нових пригод.

Цілий рік до того вихованки притулку «Артеміда» провели в мандрах, виконуючи поставлені гером Фрідріхом завдання та складаючи випускний іспит. Вони подорослішали, набралися досвіду й удосталъ наборолися з власними страхами. Глорія ненароком вийшла заміж, діставши титул маркізи, Амелі й Мірто відпустили привидів родом із дитинства, а Анничка віднайшла своє втрачене кохання й нарешті повірила у власні сили.

Коли ми залишали артемід, надворі ще теплів серпень тисяча дев'ятсот тринадцятого, на клумбах квітли чорнобривці, Аня готувалася до вісімнадцятиліття.

Моєму чоловікові Йоргосу Коніарісу присвячується. Із вдячністю за витримку, горнятка гарячого чаю і професійний погляд.

Авторка

Пролог

Годинник пробив пів на десяту. Небо, таке захмарене зранку, потроху розвиднювалося й тепер синіло тією насиченою яскравою барвою, що буває лише навесні. Маленькі буржуа в коротких штанцях і юні панночки в пишних сукенках, схожі на тістечка зі збитим кремом, бігали скошеною травною й ловили сачками метеликів, а їхні матері й няньки в крислатих білих капелюшках походжали самотньо чи парами, милуючись свічками каштанів і вдихаючи аромати квітучої сливи.

— Перепрошую, ця лава зайнята, — крізь сон пробурчав юнак з-під касторового¹ капелюха, насунутого на обличчя.

Оці всі крики, дзвінкий дитячий сміх, звуки фіакрів, що з настанням дня лунали дедалі частіше, діяли йому на нерви після безсонної ночі, половини якої він навіть не пам'ятав.

Попри кволий протест юнака, хтось і далі мостився поряд, затуляючи сонце.

— Ви що, не розумієте французької?

Він розплющив одне око й отетерів.

Поряд на лаві сиділа молода жінка в темно-синій сукні, застібнутій на всі ґудзики. Невеликого зросту, із осиною талією й рівною, мов дошка, спиною. З-за густої вуалі в тон сукні прозирало красиве, мов у фаянсової ляльки, обличчя з великими розкосими очима.

— Ну добре, — сказав він, глитнувши, — такій гарній молодій особі можна трохи й посидіти обіч мене. Проте...

Він зважив жінку прискіпливим поглядом і вишкірився, остаточно прокидаючись.

— ...не думаю, що мадемуазель розуміє французьку.

Та всміхнулася. Криво, холодно, крешучи сталеві іскри з очей. Утім, голос зазвучав ніжно, мов колискова:

— Молодим людям... таким, як ти... вартувало б більше цікавитися книжками, ніж нічними розвагами. Не хотіла б я потрапити до рук лікаря, який заледве склав іспити й не відрізнити йод від броду. Чи фармацевтика — не твій сильний бік? Та й молода дружина, боюсь, не дуже радіє чоловікові-неуку. Чи давно було весілля, до речі?

— Неправда! Мені здати фармацевтику — раз чхнути! — вигукнув юнак.

Аж раптом скис. Сторожко зиркнув на незнайомку, трохи відсунувся.

— Звідки... Звідки ви знаєте про іспити й... дружину?

Хлопець зиркнув на безіменний палець правиці. Обручки на ньому не було.

— Ти так пропахнув моргом і карболкою, що цей запах навіть дешеве пиво не переб'є. На руці — формула ацетилсаліцилової кислоти, он-он прозирає з-під манжета, а ще ти постійно потираєш безіменний палець, ніби тобі чогось там бракує. Зняв каблучку, щоб веселіше відсвяткувати складання іспиту?

— Хто ти така? — одразу протверезів студент-медик. Аж голова перестала боліти.

— Твоя хрещена фея. Прилетіла до тебе з найстрашнішого кошмару. Познайоммося?

Хлопець поїжився, ніби йому за комір подув холодний вітерець, ще раз зиркнув на мадемуазель у траурних шатах і поспішно зник за воротами парку.

Амелі потягнула шию, розминаючи її. Хоч розважилась знічев'я. До всього, студентик сидів на місці призначеного їй рандеву.

У парку Амелі з'явилася раніше визначеного часу. Довго роззиралася з-за кущів жасмину й чайної троянди, придивлялася до людей, але нічого підозрілого так і не помітила. Місце зустрічі — перша лава ліворуч від статуї її тезки, принцеси Амалії. Тут, у тіні правічної секвої, де пурхали метелики й дзижчали джмелі, шукаючи собі найсолодшу квітку, Амелі раптом відчула тривогу. Давно з нею такого не було: ніби хтось тиснув зсередини грудей, намагаючись вирватися назовні. Артеміда перевела погляд на тезку, що погордо стояла в пишному строї зі шлейфом і оголеними плечима, підставляючи сонцю тендітну, мов гребінець пави, корону.

«Краще б цій зустрічі вартувати витраченого на неї часу», — подумки звернулася вона до кам'яної жінки, намагаючись заспокоїти серцебиття.

Зграйка дітей, чистеньких і накрохмалених, із галасом пробігла повз неї. Затим почувся суворий голос гувернантки, слідом покотився шкіряний м'яч.

За чверть десята. Час зустрічі наближався, але, крім Амелі, досі ніхто не з'явився. Дівчина ковзнула поглядом по зморшкуватому дідку з костуром, говірких нянечках із візочками, огрядній пані в розшитій срібними нитками блузці та відкинулася на спинку лави. Нога торкнулася чогось шерхкого. Обережно нагнувшись, Амелі підняла з землі паперовий літачок. А він як тут опинився? Артеміда могла побожитися, що, коли вона підсідала до студента, цього папірця тут не було.

Розгорнувши літачок, дівчина прочитала:

Люба мадемуазель Амелі, перепрошую за незручності. У наш час конспірація просто необхідна, тож я дозволяю собі певні засоби перестороги. Сподіваюся, Ваша дорога до Люксембурга була комфортною. Чекаю Вас на горнятко чаю в моєму кабінеті Ощадної каси. Вас зустрінуть.

Щиро, К.

Принцеса Амалія дивилася так само незворушно, байдуже спостерігаючи зі свого п'єдесталу.

— Не люблю бути мишкою, — крізь зуби процідила її тезка, зводячись на ноги. Підтримуючи поли вузької сукні, запиленої від дороги, Амелі ще раз зиркнула на статую й пішла геть із парку.

Черевички гучно цокотіли бруківкою, вуста щільно стулені. Вона йшла до знаменитого моста Адольфа, що струнками арками перекинувся через каньйон, з'єднуючи обидві частини Люксембурга. Одрозу за мостом, на тому боці урвища, височіла грандіозна новобудова Ощадної каси, схожа радше на замок, мурований із блідо-жовтої цегли, із величною баштою та масивним годинником нагорі.

Навсібіч тут розкидалися краєвиди, які тішили око, але замість замилювання Амелі відчувала тривогу, нібито цей каньйон був ямою, у яку вона стрімко падала, проте зупинитися вже не могла.

Перший лист від «К.» надійшов тиждень тому, щойно Амелі виконала завдання в Парижі та збиралася назад до Відня, у свою затишну квартиру на Вільгельм-штрассе. Тоді вона не звернула на записку уваги, бо все скидалося на невмілий жарт чи серенаду палкого шанувальника. У тому листі таємничий «К.» кликав прогулятися

міським парком у Люксембурзі. А на додачу обіцяв відкрити таємницю народження Амелі й показати приховані в архівах документи, які мадемуазель видалися б особливо цікавими. Записка лежала на сидінні фіакра, що його артеміда замовила з готелю до паризького вокзалу. Амелі тільки форкнула. Вона поклала папірець у сумочку та, як і планувала, сіла на потяг до Відня.

На наступній станції, вийшовши на перон подихати свіжим повітрям, дівчина зіткнулася із захеканим поштарем у форменому кашкеті. Сунувши їй у руку непідписаний конверт, він розчинився в натовпі. Цього разу Амелі не змогла відмовити «К.» в зустрічі.

Мадемуазель Амелі, — значилося в листі. — Якби мова йшла про Ваше життя чи смерть, присягаюся, Такахасі-сан із клану якудза, Ваш покійний батько, перевернув би світ, щоб дізнатися правду й помститися кривднику. Вам же не треба нічого перевертати. Правда лежить перед Вами на золоченому блюдці — приїздіть у Люксембург і візьміть її. Як порядна, добросердна людина, маю за обов'язок розказати Вам справжню причину смерті Ваших батьків.

Біля Ощадної каси було людно. Мешканці ще не звикли до нової будівлі, та й вояжери приїздили сюди просто з вокзалу, аби, роззявивши роти, помилуватися таким дивом.

Тільки-но Амелі переступила поріг, як назустріч їй вилетів молодик, щасливий і усміхнений, мов не на службу прийшов, а на вечорниці. Його гладеньке біляве волосся було підстрижене «під горщик», а очі здавалися такими виразними, що Амелі була певна: він підмальовує їх косметичним олівцем. Поверх білосніжної сорочки, вдало підкреслюючи тонкий стан, рожевіла атласна безрукавка, шию огортала віртуозно зав'язана хустка коралового відтінку.

— Мадемуазель Амелі, як ваше здоров'я? Не втомилися з дороги? — запопадливо звернувся він.

Артеміда лише пронизала юнака поглядом, що не віщував нічого доброго, але усмішка з його обличчя не зійшла, навіть не потьмяніла.

— Прощу за мною, проходьте, дорога мадемуазель. На вас уже чекають. Чаю? Кави? Маємо власний імпорт, просто з Мадагаскару. —

Його губи розтягнулися ще ширше, а в Амелі від згадки про острів захрустіли кісточки на пальцях. Молодик удав, що нічого не помітив.

«Він знає? Звідки, в біса, він про все знає?»

Вони йшли довгими коридорами, оздобленими зеленим мармуром і вітражами в стилі ар-нуво. У лабіринті переходів і галерей з легкістю можна було заблукати. І хоч як Амелі силкувалася запам'ятати дорогу, незабаром зовсім перестала відстежувати сходи, повороти й численні двері з горіхового дерева.

Кімната, у яку привів молодик, розташовувалася в підвалі, на два поверхи нижче від рівня землі. Чи на три — Амелі не могла сказати напевно. Тут було темно, світилася лиш одна електрична лампа, що звисала зі стелі просто над стільцем з різьбленою спинкою. Той стілець стояв біля стола, який був такий довгий, що губився в напівтемряві. А з протилежного його боку виднівся силует жінки.

Пишнотіла, у простій закритій сукні, яка вдало обтискала її форми, і крислатому капелюсі.

Амелі сіла на краєчок відведеного для неї стільця.

— Хто ти? — не чекаючи на вітальні слова та розмови про погоду, сама почала допит вона.

— Я артеміда, — відповіла жінка французькою.

— Чому ж ти тоді ховаєш обличчя?

— А ти?

Амелі демонстративно підняла вуаль. Ядуче руде світло засліпило очі.

Постать на тому кінці стола навіть не поворухнулася.

— Мене звати Колет. Перепрошую за незручності. Не хотіла втручатися у твої плани, але подумала, чому б дорогій сестриці Амелі не погостювати кілька днів у Люксембурзі. Можу попросити Вітрика провести для тебе екскурсію. До речі, він же пропонував каву?

— Я відмовилася, — відрізала Амелі.

Солодко-зверхні слова Колет драгували її більше за ядучу лампу.

— Що ж... а я вип'ю чашечку з твого дозволу.

Ледь помітний порух руки — і Вітрик зник за дверима. Амелі розтулила була рот, щоб якнайшвидше перейти до справи, але Колет її випередила. Луна відбивала голос — по-материнськи турботливий, теплий, медовий.

— Сподіваюся, серденько, тобі добре живеться у Відні. Нове життя, нові можливості... А як твої подруги? Часто бачитеся?

— Я сама по собі, — відповіла Амелі.

Надто різко відповіла. Відчула, як заскреготали зуби, як гнів гарячим потоком розтікся по жилах. Колет була лялькарка, що смикала за ниточки, натискала на незагоєні рани.

— Якщо це чергове завдання, то попереджаю: я приймаю інструкції лише від гера Фрідріха.

— От про нього я й хотіла з тобою поговорити. Що ти про нього думаєш, люба Амелі?

— Це людина, яка замінила мені батька.

— А може, це людина, яка забрала в тебе батька, люба Кіку-тян?

Кутик вуст Амелі поповз угору, губи скривилися в іронічній посмішці.

— Що ж, уважно тебе слухаю.

Колет нарешті поворухнулася, ніби ожила. Вона підійшла до однієї зі вбудованих у стіни шафок, які обрамляли всю кімнату, і потягнула за ручку.

Нарешті Амелі змогла розгледіти її округле підборіддя, щоки, невеликий кирпатий ніс. Верхню частину обличчя все ще затіняв капелюх.

— Що це за архів?

— Приватна колекція герцогині Люксембургу, — прощебетала Колет.

Підійшовши ближче до Амелі, вона поклала перед нею пожовклий фотознімок — звичний парадний портрет, які замовляють фотографам у салонах. Чоловік і жінка, убрані в традиційні кімоно, сиділи на стільчиках й дивилися в об'єктив камери, силкуючись не моргнути. На руках вони тримали дівчинку років двох.

— Твій батько, Такахасі-сан, був якудза, а мати працювала в одному з токійських публічних будинків, до того як він викупив її звідти. Вони одружилися, незабаром у них народилася дівчинка. Та під час поліційної облави членів банди арештували, а подружжя Такахасі загинуло від кульових поранень. Кажуть, вони помирали, тримаючись за руки...

Колет приклала долоню до серця, витримала паузу й повела далі медовим голосом:

— Дворічну Кіку-тян забрали в дитячий притулок.

— Ну а тепер розкажи те, чого я не знаю, — якомога твердіше сказала Амелі, але голос погрожував от-от зірватися.

— Я покажу.

Жінка поклала на стіл іще одне фото. На світлині, обійнявшись, стояли два чоловіки в костюмах: японець і європеєць.

— Упізнаєш? Тут гер Фрідріх трохи молодший, а твій батько — лише поглянь — просто красень!

— Отже, вони були знайомі?

— Були. Навіть більше: вони товаришували.

— Тому гер Фрідріх знайшов мене в сиротинці й забрав в «Артемиду»...

— Не зовсім так. Річ у тому, що методи гера Фрідріха не завжди такі вже благочестиві, як він стверджує.

Колет замовкла. Вона чекала на реакцію Амелі, але й та мовчала.

— Якщо він знаходить геніальну дитину, то не може протистояти спокусі забрати її собі. А ти була справді геніальною дитиною. Ти почала ходити у вісім місяців, зв'язно говорити — у півтора року. Гер Фрідріх розгледів твій потенціал, але як забрати дитину в живих батьків?

— На що ти натякаєш? — обличчя Амелі розчервонілося, губи пересохли.

— Та облава сталася не просто так.

— У тебе немає ж-жодного доказ-зу.

Колет розвела руками.

— Це все, що я могла дістати в поліцмейстера Сато, який проводив арешт: ці фото — з архівів поліції. Їх приніс туди свідомий громадянин Австро-Угорщини.

— Навіщо ти мені це говориш?

— Ти теж громадянка Австро-Угорської імперії, чи не так? — легко перейшла з французької на німецьку Колет. — Звила собі гніздечко у Відні, раденько виконуєш всілякі дрібні доручення, замасковані цією вдаваною моральністю й високими ідеалами. Та незабаром тобі, як і всім нам, доведеться обирати сторону. Мені б не хотілося, щоб ти помилилася у виборі. — Жінка повернулася до свого краю стола, залишивши в руках японки обидві фотокартки. — Лиши собі на згадку

про нашу теплу зустріч. Вітрику, допоможи фройляйн Амелі знайти вихід. Ще побачимося, посестро.

[1](#) Кастор — цупке вовняне сукно з ворсом на споді. (Прим. ред.)

I

It is better to light a candle than to curse the darkness.²

Вільям Л. Воткінсон, Перемога Всевишнього та інші настанови, які проповідують в Америці, 1907

² Ліпше запалити свічку, ніж проклинати темряву (*англ.*).

Розділ 1

Весна в Гонконгу

Аня зайшла в приймальню нечутно, обережно причинила за собою двері й розсунула штори. Навіть поли її спідниці, широкої, підперезаної високо на талії, ані шелеснули. Погляд ковзнув по теках із документами, письмовому столу й низенькій канапі, на якій, згорнувшись калачиком, лежав довготелесий молодик у розхристаному костюмі. Його обличчя затуляла груба книжка, але сопів він так, що сумнівів бути не могло: юнак дивився десятий сон.

— Rise and shine!³ — розкотистий голос дівчини прорізав тишу.

Молодик сіпнувся від несподіванки, прокидаючись.

— Ах, це ви... — Генрі Цзінь, відсунувши фоліант, повільно підвів голову. Після сну він скидався на сліпе кошеня, що ніяк не може розтулити очі. — Ви мене налякали. Як же вам, міс Поллі, вдається ходити так нечутно? Може, ви... привид?

Звівшись на цілий зріст, чоловік торкнувся чисто виголеного тім'я, тряхнув довгою, аж до сідниць, косою, що чорним плетивом звисала з потилиці, і підступив до Ані близько-близько, ніби силкуючись зазирнути за накрохмалений комір її блузки, застебнутої попід саме горло. Дівчина не поворухнулася.

— Щось ви рано, бейцзи⁴.

— Просто Генрі, будь ласка.

Куце пасмо вибилося з-під солом'яного капелюшка дівчини й упало на шию. Генрі обережно заправив його назад.

— Я тут і ночував. Точніше, ранкував, бо нічна Вікторія-Сіті⁵, знаєте, надто зваблива — шкода марнувати час на сон.

— І давно прийшли? — запитала Аня. Її голос звучав рівно й спокійно.

— На світанку. Але комарі не давали заснути, вирішив почитати. — Він нахилився до самого вуха дівчини.

Аня скоса зиркнула на книжку. The Way of a Man with a Maid⁶ свідчив напис на палітурці. Вона впізнала цитату з Біблії, але судячи із зображення напівоголеної дами, книжка була не про божественне кохання.

Артеміда кинула скептичний погляд на чоловіка, що досі стовбичив перед нею.

Вигляд Генрі Цзінь-бейцзи, нащадок древнього маньчжурського роду, далекий родич імператора династії Цін і кривий китайський принц, мав пом'ятий: сорочка вимазана в помаді й соусі, під очима синці від недосипу. Та навіть у такій не вельми презентабельній обгортці він був дуже показний. Аня могла б назвати його красенем, якби не знала характеру та звичок свого начальника. Останнім часом її уявлення про красу дуже змінилися.

— Пройдіть у кабінет, Генрі-бейцзи. — Нарешті відсторонившись, вона відчинила двері. — А я поки заварю чаю...

— Поп'єте зі мною?

Не чекаючи відповіді, Генрі взяв дівчину попід лікоть і потягнув за собою в кабінет. Залишивши її стояти посеред кімнати, сам усівся на письмовий стіл і закинув ногу на ногу. У його очах грали бісики.

— Бачив вас учора в місті. Гукав, гукав, але ви так і не озвалися.

— Перепрошую, сер. — Аня схилила голову. — Певно, я вас не помітила.

— Або вдали, що не помітили? Міс Поллі, і так зрозуміло, що вас приставили шпигувати за мною. То хіба не ефективніше буде супроводжувати мою скромну особу не лише вдень, а й уночі?

Аня ледь помітно посміхнулася.

— Вражена вашою уявою. Можливо, варто лишити політику й узятися писати книжки?

— А що, це слухна думка, — одразу пожвавішав Генрі. — Сідайте за друкарську машинку, міс Поллі. Я диктуватиму.

Звівши брову, Аня послухалася. Від спеки пальці в мережаних мітенках розпухли. Дівчина демонстративно їх розім'яла й заправила аркуш паперу.

— «Вони гуляли морським узбережжям, далеко від міських вогнів і людських марнот. Повний місяць освічував силуети їхніх пружних молодих тіл. З одягу на ній було лише намисто з коралів, на ньому — накинута на плечі сорочка...»

Аня коротко глянула на принца, але друкувати не припинила. Куди й поділося те сліпе кошеня: зараз обличчя чоловіка скидалося на вдоволену морду дорослого kota, що вже добряче лизнув сметани, але хоче ще.

— «Море шепотіло, гралося хвилями, заколисувало. Він повалив її на ще теплий пісок і повільно...»

Двері відчинилися. Сер Томас, як завжди, увійшов без стуку.

Аня швидко опанувала себе, прикладаючи металеві скріпки до розпашілих щік.

— Бейцзи, містер Герот захворів. Боюся, вам доведеться їхати у Вашингтон на той офіційний прийом замість нього.

— Сподіваюся, мене супроводжуватиме моя чарівна помічниця? — Грайливий погляд ковзнув Аниною потилицею й повернувся до сера Томаса.

— Звісно, бейцзи. А зараз дозвольте позичити її у вас на кілька хвилин? Треба видрукувати наказ, а моя секретарка як на лихо спізнюється.

Генрі гмикнув.

— Що ж, міс Поллі, на сьогодні ви вільні. Піду просплюся. — Він почухав гладеньку щоку. — Повернемося до нашої творчої роботи дорогою до Вашингтона, еге ж?

Перетнувши приймальню Генрі Цзіня, якому британський уряд Гонконгу великодушно дозволив обіймати пост чиновника при кабінеті губернатора, сер Томас повів Аню до свого кабінету, розташованого на тому самому поверсі.

Як на свій поважний вік, британець був сповнений життєвих сил. Його сиве волосся завжди охайно зачесане, взуття до блиску начищене, костюм випрасуваний. Тільки-от через затемнені скельця пенсне Аня не завжди могла зловити його погляд.

Саме сер Томас найняв артеміду на роботу, саме він був її справжній начальник. І хоча Генрі Цзінь — нащадок імператорського роду — пройшов навчання в британській вищій школі й формально був затверджений на посаду, назву якої ніхто навіть не міг запам'ятати, важливої роботи йому не доручали, та й не дуже довіряли. Тримали радше про людське око, щоб наочно показати дружбу китайського й британського народів. І про всяк випадок приставили до нього «свою людину». А ще Аня нарахувала принаймні трьох шпигунів, які день і ніч слідкували за Генрі, коли її обов'язки секретарки добігали кінця. Дівчина бачила їхні тіні та згорблені постаті, що скрадалися за ятками, колонадами й паперовими афішами. Часом вони стежили й за нею.

І з першого ж дня сер Томас, як істинний британський джентльмен, добре ставився до Аннички, знайшов для неї гарне помешкання, улаштував на курси стенографії та машинопису, найняв репетитора з місцевої кантонської мови⁷, що значно відрізнялася від звичного їй пекінського мандарину⁸. Якось сер Томас навіть обмовився, що їх із гером Фрідріхом поєднує спільне минуле, навіть тривала дружба, але в подробиці не вдавався. Аня й не розпитувала.

— Як там наш хлопчик?

— Дотримується давніх звичок.

— Це добре. Краще хай розважається. Що менше він цікавиться політикою, то довше проживе.

Аня схилила голову на знак згоди. Політичні ігри її не цікавили, вона лише виконувала накази. Немов заведена лялька, Аня щодень провадила один і той самий ритуал — механічно, відточено, без зайвих міркувань і емоцій. Вона вставала о шостій ранку, мила голову ромашкою й женьшенем, прасувала блузку, пила жасминовий чай. Ішла на службу, щоб протирати від пилу друкарську машинку й няньчитися з Генрі. Обідала, не відчуваючи смаку їжі, не сміючись із жартів колежанок, не заводячи друзів. А після роботи безцільно тинялася вулицями, аж доки ноги не приносили назад у найману

квартиру з краєвидом на ринок. Тоді лягала в ліжко й довго не могла заснути, свердлячи очима стелю.

Так тривало чотири місяці. Чотири довгих місяці в цьому обридлому, галасливому й запилюженому місті. Аж раптом на горизонті зажевріла Америка, ніби ковток свіжого повітря в її задушливій коморі.

— Отже, Вашингтон, — на розтяг сказав сер Томас, прочищаючи тонку люльку зі слонової кістки. — Це важлива дипломатична місія. Та щодо Генрі... Йому не треба навіть розтуляти рота, а просто бути там і час від часу всміхатися. Ви знаєте, що робити, правильно?

Аня кивнула. Сер Томас повагом підвів на неї очі й навіть зсунув скельця на кінчик носа, аби ліпше розгледіти дівчину.

— Міс Поллі, ви нагадуєте мені одну особу... Як же я був у неї закоханий!

— Вона займалася схожим ремеслом?

— Так, до певної пори... А потім зажадала мати сім'ю. Наївна! Саме це її знищило, — перейшов на зловісний шепіт чиновник.

Аня здригнулася. Вона поспішила змінити тему, а разом і скористатися слухним моментом нечастих одкровень свого шефа:

— Чула, гер Фрідріх нині теж десь у Новій Англії⁹. Може, мені пощастить із ним зустрітись?

— Ні, гер Фрідріх відбув у справах. Думаю, деякий час наш австрійський друг знову гратиметься в мовчанку, як він любить. — Сер Томас по-змовницьки підморгнув і всівся за стіл, даючи знак, що аудієнція закінчена.

Аня вклонилася. Перетнувши осяяний денним світлом коридор, вона підійшла до вікна й замислилася. Щось тут не збігалось.

Сьогодні зранку Аня була на пошті й забрала адресовану їй телеграму: «Зустрінемося у Вашингтоні. Г. Ф.».

Низенький китаєць у картузі підпирав ногою дерево, не вельми ховаючись від сторонніх очей. Аня впізнала в ньому чергового шпіга, який частенько крутився навколо мерії. «Усе це популізм і лицемірство, — думала вона, — вдавати, що британський уряд радо приймає розпорощених по світу нащадків імперії Цін, та ще й надає їм чини в уряді губернатора. Хіба кантонцям, що гніздять свої халупи на

околиці Вікторія-Сіті, від того пекінсько-імперського напилення веселіше живеться?»

Дівчина вийшла з величної будівлі, де тепер проводила більшість часу. Сер Френсіс Мей, губернатор власною персоною, пройшов повз неї, не впізнавши. Та й чого б це він упізнавав чиясь секретарку? Натомість артеміда помічала все.

Аня йшла навмання. Вона лишила позаду урядовий квартал, уступаючи дорогу барвистим паланкінам, пропускаючи леді в пишних сукнях й джентльменів у щільних костюмах, вітаючись із зустрічними кантонцями-тягоношами з накинутими на плечі, мов коромисла, важелями. Галасливі вулиці, сповнені європейського лоску й азійської мальовничості, нагадали їй про подорож у Японію. Але тоді вона була щаслива. А нині?

Того дня ноги привели її до трамвайної станції, розташованої край підніжжя гори. Недовго думаючи, Аня купила квиток і востилась на дерев'яне сидіння вагончика. Майже одразу двері зачинилися й напівпорожній трамвай мірно застукав рейками, підіймаючись на огорнену туманами вершину.

Це місце називали Піком. Воно було забудоване кам'яними маєтками, що потопали в зелені садів. Тут віяло прохолодою, а з оглядового майданчика розгортався краєвид на затоку з кораблями, елегантний центр міста й бідняцькі райони зі збитими з усякого мотлоху хижками.

Жінки з мережаними парасольками й чоловіки у світлих костюмах висипали з трамвая на останній зупинці. Аня пропустила їх поперед себе, а тоді поспішила звернути з брукованої дороги на бокову стежку. Пройшлася під деревами й чагарниками, що густими кронами затуляли її від усього світу, і дісталася просіки, всіяної білими ребрами каменів.

Присівши на скелястому схилі, дівчина розщепнула сумку для паперів і дістала звідти стос листів. Усі вони мали різних адресатів. Ось кілька листів до мами. Ось — адресовані Полю Левенку. Далі Істем, Зої, мадемуазель Тамарі, Глорії, Мірто, Амелі... Жоден із них не був надісланий.

Аня зітхнула. Її очі були сухими й холодними. Діставши з сумки блокнот і заточений олівець, вона взялася писати:

28 березня 1914 року.

Любий гер Фрідріх!

Я обіцяла, що ніколи не піддаватиму сумнівам твої методи, ніколи не втрачатиму надії, довірятиму твоїй життєвій мудрості та досвіду. Але сьогодні закралися сумніви. Хто такий цей сер Томас, сірий кардинал від британського уряду? Ти добре його знаєш?..

Любий гер Фрідріх, щодо того випадку, на Мадагаскарі... Весь час про нього думаю.

Аня відклала блокнот. У грудях щось боляче стиснуло. Невже так буде завжди? Невже цей біль, що вже чотири місяці віддає у грудях, від якого прокидаєшся серед ночі в клубах примарного диму, ніколи не мине?

Дівчина вже мало не дозволила собі заплакати, але позаду щось зашелестіло. Молода пара вигулькнула з чагарів, заливаючись веселим сміхом. Помітивши Аню, дама зашарілася, а кавалер завів безладну світську розмову про ціни на рибу й тропічну задуху.

Лист лишився недописаним. Пусте, Аня його допише. Проте ніколи не надішле, як і решту.

[3](#) Прокинься і співай! (*Англ.*) — алюзія на біблійну цитату «Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла!» (Ісаїя, 60:1; *пер. І. Огієнка*), що у Великій Британії увійшла в побут як фразеологізм.

[4](#) Великий князь (в англослов'янській традиції — принц) четвертого рангу в Китаї за правління маньчжурської династії Цін.

[5](#) Столиця Гонконгу за часів британського правління.

[6](#) «Дорога чоловіки при дівчині» — виданий 1908 року еротичний роман анонімного авторства, що в назві іронізує над приказкою «Дорога орлина в повітрі, дорога зміїна на скелі, корабельна дорога в середині моря, і дорога чоловіки при дівчині!..» (Книга приказок Соломонових, 30:19; *пер. І. Огієнка*.)

[7](#) Кантонська мова — діалект китайської мови. (*Прим. ред.*)

[8](#) Мандаринська мова — діалект китайської мови, лежить в основі офіційної мови Китаю.

[9](#) Нова Англія — північно-східний регіон США.

Розділ 2

Випадково келихи не розбиваються

Вітер здіймав хвилі, плюхаючи в обличчя солоними бризками. Палубою бігали діти, перегукувалися матроси. Зморені постійною хитавицею, ходили зеленючі панночки, а капітан корабля, приземкуватий американець, віддавав пасажирам честь і бадьоро бажав доброго дня. Аня добре зносила хитавицю, але щасливе обличчя капітана так само дратувало її, як і позеленілі панночки.

Стоячи на борту пароплава, Аня не могла позбутися спогадів, що накочувалися на неї хвилями, більшими за морські.

Перед очима пропливали дитинство в кулуарах оперного театру, юність у притулку, загубленому між карпатських гір, і цілий рік випробувань. Той яскравий, насичений спогадами рік, що минув між грецькими островами та в стінах японського сиротинця, на бостонських художніх виставках і в київських кафешантанах... Подруги. Коханий. Віра в себе. Усе зникло в одну коротку мить. Усе потонуло в густій, непроглядній димовій завісі.

Хрипкий голос прорізав реальність, розвіюючи туман Аниних спогадів.

— Доброго ранку, — сказав сер Томас.

Аня здригнулася від несподіванки.

— Доброго ранку, сер, — відповіла вона, затримуючи погляд на обличчі шефа. Трохи на довше, ніж належало чемній секретарці. Сер Томас здався їй знервованим, хоча вочевидь не збирався цього показувати.

Чоловік поправив пенсне й перевів погляд на гребінці морських хвиль. Удалині пропливла зграйка дельфінів, на виднокраї збиралися перисті білі хмарки.

— Який чудовий видався день! Ви добре спали, міс?

— Давно так добре не спала, — не змигнувши, збрехала Аня. — А ви?.. Ви ж прийшли поговорити про щось інше, чи не так?

— Міс Поллі, — зітхнув він, — ваша правда. Маю до вас одну делікатну справу.

— Слухаю, — якомога спокійніше відказала дівчина.

Почуття тривоги, що зародилося кілька днів тому в кабінеті сера Томаса, дедалі зростало. А гер Фрідріх завжди навчав дослухатися до своєї інтуїції.

— Ви ж розумна молода особа. Ви чудово усвідомлюєте, що Генрі — це обличчя Британського Гонконгу.

«Радше його маска», — подумала Аня.

— Гонконг є успішним прикладом того, як люди з усіх куточків світу співмешкають, торгують, будують школи й залізниці, бесідують за чашкою найкращого у світі китайського чаю.

— До чого ви хилите, сер? — Ані урвався терпець.

— Для створення вигіднішого образу Генрі потрібна європейська наречена.

— Що?..

— Фіктивна, звичайно, — поспішив заспокоїти англієць. — Ваша кандидатура ідеальна.

Щоки Ані залилися рум'янцем, але дівчина швидко повернула собі витримку.

— Цього в моєму контракті не було.

— Розумієте, міс Поллі... — Сер Томас повернувся до неї обличчям. Аня відчула, як він переходить у наступ. — Генрі вас викрив. Працювати далі ви все одно не зможете. А такі помилки, знаєте, у вашій професії неприпустимі...

— Викрив мене? — Аня театралью засміялась. — Сер Томас, хай би кого ви приставили до Генрі, він і так знатиме, що то ваш шпиг.

— Послухайте. — У голосі сера Томаса вчувалася крига. — Поїздка у Вашингтон — це ваше останнє завдання. І від вас залежить, чи впораєтеся з ним гідно, чи ні. А може, гер Фрідріх вас погано навчав?

У грудях кольнуло. Стріла влучила в незагоєну рану.

— Я виконаю своє завдання до кінця, — сказала Аня.

Підібравши поли спідниці, вона поквапилася в каюту й замкнула за собою двері.

«Може, воно й на краще», — думала Анничка, опинившись на самоті. Вона так довго зносила Генрі, потерпить іще один вечір. Принаймні не доведеться повертатися в той самотній і вогкий Гонконг — із задушливими запахами смаженого м'яса під вікнами, ще більшою задухою урядових коридорів і в'язким гвоздичним ароматом улюбленого парфуму Генрі-бейцзи.

Хоча, зрештою, яка різниця, де служити й кому? Можеш бігти, тікати, ховатися, та від того болю, тих жахів, які сняться мало не щоночі, не втечеш.

У трьох кварталах від Білого дому, у самому центрі Вашингтона, округ Колумбія, розташувався фешенебельний готель «Архітект». Тут по застелених килимами коридорах походжали конгресмени, що приїхали в столицю в надважливих політичних справах, а з кухні розкішного ресторану ширився запах шоколадної підливки. У затишній лоджії, витриманій у темно-коричневих тонах, чекав на свою наречену Генрі Цзінь. Він розлігся на дивані з позолоченою спинкою і знічев'я оглядав доглянуті нігті.

Аня спостерігала за Генрі з-за дерев'яної колони. Замість звичного західного костюма на юнакові був традиційний стрій нащадка імператорського роду, далекого родича панівної династії. Халат гірничного кольору прикрашала багата вишивка: злітали в небо червоні птахи, подолом пінилися морські хвилі. І навіть знаючи, що імперія Цін існувала хіба в стінах Забороненого міста¹⁰, а сам бейцзи був лише маріонеткою британського уряду, подивившись на Генрі, Аня мимоволі уявила всю велич імператорського двору, яку їй так і не пощастило побачити.

— Невже ви замиливалися моєю скромною особою? — принц повернув голову до артеміди, заговоривши китайською.

Аня здригнулася.

— Невже бейцзи має очі на загривку? — поспішила відповісти вона.

Дівчина наповнила легені повітрям, щоб подолати знайомий приступ тривожності й повернути собі звично-картонний вираз обличчя.

Чотири дні на пароплаві та дві доби в потязі їй щастило уникати Генрі. Чи принаймні не лишатися з ним наодинці. Чинovníки, бізнесмени, слуги, усевидюще око сера Томаса — уся делегація з Гонконгу становила близько десяти осіб, тож і сам принц волів триматися осторонь від товариства, шукаючи розради у випадкових попутниках і вині.

«Витримати останній вечір. Один лише вечір, щоб ненароком його не прибити», — подумала Анничка, підходячи ближче.

— То який у мене вигляд? Чи схожий я на представника великого китайського народу?

— Усе хотіла запитати... — Дівчина примружила око. — Ви взяли британське ім'я, носите британський одяг, бездоганно володієте англійською. Чому ж досі не змінили старомодної зачіски на щось сучасніше, Генрі-бейцзи?

Той провів пальцями по блискучому, ретельно виголеному чолу та п'ятірнею розчесав смоляне волосся на загривку, ніби хизуючись перед Анею своєю косою. Затим прикрив голову шапкою — отороченою хутром, запаркою для весни на східному узбережжі.

— Просто Генрі, моя дорогенька. Хіба на західний манір вам не слід називати мене просто Генрі?

— А яке ваше китайське ім'я?

— Якщо ми будемо лише запитувати, то хто ж даватиме відповіді?

— Це щось із Конфуція?

Генрі розсміявся. Від кутиків його розкосих очей пролягли мімічні зморшки, раптом зробивши його більш схожим на звичайну людину.

— Люба Поллі, ця сукня неймовірно вам личить. — Він запропонував руку, і Аня знехотя взяла його під лікоть.

Вона почувалася скутою в цій розшитий мереживними брижами сукенці, затісній і незручній, що згори скидалася на трояндову клумбу, а знизу — на риб'ячий хвіст. А ще дві нижні спідниці, мережані панталони та жорсткий корсет... Який ще приємний подарунок міг зробити для неї сер Томас?

— Ходімо й швидше покладімо край цьому балагану. Добре, що до Білого дому так близько — мені не доведеться зловживати вашою

компанією, — сказала дівчина, поправляючи шпильку в завитому й майстерно укладеному модисткою волоссі. Воно все ще відростало на диво повільно.

— О, то ви не знаєте? — Генрі взяв долоню дівчини у свою. — Бал буде в заміському маєтку в штаті Вірджинія. Тож нам доведеться трохи прокататися. Ви ж не проти помилуватися краєвидами річки Потомак?

Вільною рукою Аня відсторонила долоню принца.

— Любий Генрі, із вами — хоч на край світу. Тільки руки попрошу не розпускати.

— А то що?

— А то можете лишитися своїх улюблених пальців, — солодко відказала Аня й пройшла вперед, у двері, що перед нею відчинив метрдотель.

Білий з бордовим «ролс-ройс» уже чекав на виході. Дашок над заднім сидінням був зведений, водій ввічливо вклонився, намагаючись не витріщатися на розцяцькованого китайського вельможу з дивакуватою зачіскою.

— Канг Ї Цзінь, — раптом сказав Генрі, коли автівка від'їхала від готелю. — Моє справжнє ім'я. Вчителі в британській школі вирішили називати мене Генрі. Їм так більше подобалося.

— А вам?

Той знизав плечима.

— А яка різниця?

— Чому ж тоді ви лишили косу?

Генрі не відповів. У глибині його чорних очей загорілися й раптово згасли іскри.

— Ну а ви? Яка ваша історія, міс? Хоча ні, зачекайте, ви ж усе одно не скажете мені правди... Тоді придумаймо нашу спільну.

— Усе просто, я вже придумала. Ви закохалися у вашу секретарку та, не зважаючи на класову нерівність, запропонували їй руку й серце.

— Моя сім'я ніколи не дала б на це згоди...

— Навіть ліпше! Уявляєте, такий собі борець за свободу, рівність і братерство! — розводилася Аня. — Такий образ їм точно сподобається. До того ж, якщо...

— Я хочу вас поцілувати.

— Перепрошую?

— Я хочу вас поцілувати.

Генрі відхилився до своїх дверцят і, не кліпаючи, дивився на Аню. Його повіки були злегка опущені, погляд довгий і трохи сумний.

Сироти вкрили Анину спину, руки заніміли, ніби стали чужими. Краще б він зараз іронічно посміхався й ліз до неї обійматися. Тоді б вона знала, що робити. Знала б, що відчувати.

— Бейцзи, не перебирайте міри, — нарешті спромоглася вимовити Аня ледь розтуленими губами.

Вона випростала спину та висунула голову у вікно, удаючи, що їй і справді до вподоби пейзажі річки Потомак.

Генрі гмикнув. Посмішка таки скривила його вуста, але погляд не змінився. Він був такий само довгий і трохи сумний.

Марґарет Вільсон, дочка двадцять восьмого президента Сполучених Штатів Вудро Вільсона, була невтомною молодою особою. Про неї говорили різне. Одні захоплювалися її розумом, називаючи цікавою бесідницею, хвалили за бажання допомагати першій леді з громадською діяльністю й мало не жертвну готовність підмінити її в разі необхідності, от як тепер. Інші називали міс Вільсон бунтаркою, що постає проти суспільних норм і у свої двадцять вісім відмовляється виходити заміж. Натомість проводить час у так званій мистецькій колонії та співає оперетки задля збереження популяції птахів¹¹.

Вона була висока на зріст, скромно вбрана як для такої світської події. Обличчя мала приємне, от тільки прикус неправильний, від чого підборіддя видавалося надто масивним і випнутим уперед.

— Міс Вільсон, сеньйор Саєнс Пенья¹² передає вам щирі вітання, — урочисто промовив посол Аргентини, вклоняючись і пропускаючи поперед себе обвішану золотом дружину.

— Скорішого одужання вашій мамі та моє благословення вашій родині, — підставив руку до поцілунку пресвітеріанський священник у чорному костюмі з білим комірцем.

— Тиждень по Великодню — це така чудова нагода привітати всіх страждених, — тараторила поважного віку жінка в капелюсі з велетенським синім помпоном. — У такі дні ми, як добрі християни,

просто зобов'язані допомогти дітям із бідних районів Нью-Йорка. Улаштувати свято для цих маленьких іммігрантів...

— Зручно згадувати про жебраків на свята. А от у нас кажуть: «Тоді сироті Великдень, як сорочка біла», — крізь зуби сказала Аня.

— «У нас» — це де?

Генрі згори вниз зиркнув на дівчину, просуваючись далі в черзі до міс Вільсон. Цей прийом дочка президента влаштовувала в саду затишного заміського маєтку, обрамленого туями й молодими, повесняному смарагдовими липами.

— Не вдавайте святенницю, міс, наче ви самі лише те й робите, що піклуєтесь про бідних сиріток. Нехай згадають про них принаймні в такі дні. А ми допоможемо капіталом.

— Хіба на такі бенкети не витрачають більші гроші, ніж збирають на благодійність?

Аня замовкла, бо підходила їхня черга для привітання. Синхронно з принцом, вона простягнула поперед себе руки й склала їх на рівні сонячного сплетіння. З рівними спинами й достоту королівською гідністю вони обоє вклонилися першій дочці Сполучених Штатів (як віднедавна її жартома називали).

Публіка зачаровано дивилася на таку екзотику. Канг Ї Цзін-бейцзи заговорив китайською, Аня поспішила перекладати. Щось було про радість зустрічі й щире бажання допомогти китайським дітям, вимушеним емігрувати зі своїми родинами.

— Дякую містере... — Міс Вільсон запнулася на імені, пам'ятаючи, що в її нотатнику було записано щось інше.

— Просто Генрі, — уже англійською сказав він. — Познайомтесь із моєю нареченою...

Сер Томас стояв осторонь, спостерігаючи за тріумфальною появою принца. Аня зустрілася з ним поглядом, той вдоволено всміхнувся й злегка кивнув.

Дівчина роззирнулася. Просто на скошеній весняній траві стояли високі круглі столи, накриті довгими скатертинами й перев'язані бантами, офіціанти й офіціантки в чорно-білих уніформах розносили напої та закуски. Поодаль виднівся будинок на два поверхи, із

колонами й необароковими завитками. Гера Фрідріха ніде не було видно.

— Когось видивляєтесь? — Генрі простягнув їй креманку з крабовим суфле.

— Я звичайна секретарка, ваша світлосте. Мені нечасто доводиться пити шампанське в такому суспільстві.

Її голос прозвучав холодно. Обома руками Аня тримала келих, демонструючи, що прийняти креманку не має змоги. Генрі вправно розмістив зайве суфле на таці офіціанта, а сам нахилився до вуха дівчини й прошепотів:

— Мені здалося, чи після нашої розмови в автівці у вас зіпсувався настрій? Невже річ у моїй скромній персоні?

— Лестите собі?

— Завжди, — засміявся Генрі, відсторонюючись.

Аня також не стримала усмішки. Але як швидко вона засвітилася, так само швидко і згасла — бракувало ще усміхатися цьому розбещеному хлопчиську. Уже відзавтра вона його більше не побачить і не страждатиме від його нав'язливих витівок.

Людей з'являлося дедалі більше. Усі розкішні й витончені, ніби зійшли з обкладинок модних журналів, манірні, зі щільно стуленими вустами й високо зведеним підборіддям.

Огрядна пані в норковому манто, з обличчям, напудреним так густо, наче в артиста китайської опери, пройшлася просто перед носом Ані. На ходу поправляючи зачіску, вона стрімко змахнула рукою, підбивши артеміду під лікоть. Тонкий келих із шампанським вислизнув з Аніних рук. Дівчина на льоту його перехопила й одним духом осушила.

Генрі присвиснув. Він заусміхався ще ширше, мовляв, я ж казав, що тебе недаремно взяли в секретарки, дорогенька. Анничка вдала, ніби нічого не сталося. Вона зайняла руки шовковою хустиною і далі роздивлялася новоприбулих візитерів.

А дивитися було на кого, бо до міс Марґарет Вільсон саме підходила дивовижно красива пара в синьому й брунатно-червоному. Вони були однакового віку — того найпрекраснішого віку, коли жінка вже навчилася любити своє тіло й вигідно його представляти, а постава чоловіка набула впевненості й сили. Аня аж замилувалася.

Круглолиця шатенка з очима-мигдаликами кинулася обіймати президентську дочку, наче подругу після тривалої розлуки. Жінка так щиро сміялася, що на щоках з'явилися ямочки, а кирпатий ніс ще більше задерся вгору. На той маленький охайний носик ніби хто сипнув жменю веснянок, щоб зробити його ще привабливішим.

Чоловік у драгунському мундирі, оздобленому золотими петлицями, вклонився та поцілував господині руку. Синя форма офіцера жандармерії Російської імперії, військова виправка, світлі вусики над верхньою губою, капітанські погони...

У Ані підкосилися ноги. Що ж за день такий? Може, варто було до астролога перед мандрівкою забігти, прикинутися хворою й пролежати весь цей час у ліжку? Так би серце не боліло й по-зрадницьки не вистрибувало би з грудей.

Чийсь руки підтримали її. Китайський принц обіймав Аню за плечі й стан, притискаючи до себе.

«Я пропала», — подумала вона й знову зиркнула на пару біля міс Вільсон.

— У нас дуже цікаві гості, мила моя Єлизавето, — на радощах голосніше, ніж заведено, сказала Маргарет. — Тут і митці, і послы, і підприємці. Є навіть кривий принц із Гонконгу з нареченою...

Президентська дочка показала просто на Генрі з Анничкою, яка так і не встигла випрочатися з міцних обіймів бейцзи.

Просто на неї дивився... Поль Левенко. На неї, на Генрі, потім знову на неї. Вираз його обличчя важко було прочитати. Він, тепер капітан жандармерії, умів ховати почуття.

— Сер... е... навіть не знаю, як до вас звертатися, — підійшов до бейцзи якийсь молодик у білому костюмі, а за ним цілий гурт жвавих хлопців і дівчат, що здавалися чужорідними в цьому пишному товаристві. Аня одразу впізнала серед них людей мистецтва, яким кортіло поспілкуватися з екзотичним гостем. Поети, музиканти й актори так вдало затулили Анничку від офіцера, відвертаючи Генрі на його улюблену полеміку, що дівчина змогла нарешті виборсатися з обіймів і схопити зі столу ще один келих із шампанським.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ